

Τώρα γυμὸς πολύκαρπος, τώρα γλυκὸς ὁ σίτος,
δὲν σπείρεται, δὲν τρώγεται μὲ ρίγη κρύων τρώμων,
καὶ μέσ' ἀπὸ λαβύρινθον τῆς Ἀριάδνης μέτος
μὲ φέρει στὸν ἀνθρώπαρτον τῆς εὐνομίας δρόμον.

Τώρα δὲν ἀκούεις σὲ βράχο
τουφεκιοῦ τρανὴ λαλιά,
κι' ἔχουν εἰδωλο μονάχο
τὸ παιδί τοῦ Βασιλεῖα.

Τῶρ' ἀνθὸν πορτοκαλιαῖς
καὶ καρποφοροῦν ἑλραῖς,
κι' ἔδων στρέφεται τὸ μάτι
στ' ἧς Χελίπας τὸ Παλάτι.

Τώρα κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
φῶς ἑλπίδος μὲ φωτίζει,
καὶ σημαία Κρητικὴ
στους ζεφύρους κυματίζει.

Μήτε ξύλινο μαχαίρι
δὲν κυττάξεις σ' ἕνα χέρι,
μήτε ξύλινο πιστόλι,
καὶ στὸ νόμο σκύθουν ὄλοι.

Τώρα λείπει κάθε τρόμος,
κι' ὅπου βασιλεύει νόμος
εἰς' ἐλεύθερος ἀλήθεια,
κι' ὅλα τ' ἄλλα κολοκύθια.

Ἐπαδὰ κι' ἐγὼ τὸ στρώνω
καὶ κυτῶ καὶ κρυπῶ
δίγως φονικά χεντζάρια
τῶν πολέμων παλληκαρία.

Ἦ Κρητικὸ συμπεθερί, δεχθῆτε με τὸν χάχα,
σὰς φέρνω καὶ χειρετισμοὺς ἀπὸ πρωτεουσιάνους...
ὦ σεῖς Ἰδαίσι Δάκτυλοι, τὰ δάκτυλά σας νάχα
γιά νὰ τὰ στρέφω τρομερὰ πρὸς τὰς Ἰσπερφάνους.

Ἐλάτε, φίλημα γλυκὸ
κι' ὁ Φασουλῆς σὰς δίνει,
δῶστε μου βράκι Κρητικὴ
καὶ Κρητικὸ σαχρίνι.

Πηγαίνετε ψηλὰ ψηλὰ τὸ τέκνον τῶν Ἰλιγγων
κι' ἄς σακουρωθοῦν τριγύρω μου σπαθιά Ψαρομηλιγγων,
κι' ἄς ἔλθουν καὶ Ρηγόπουλα τῆς παναρχαίας Κρήτης,
κι' ὁ μέγας Ἐρωτόκριτος, μὰ κι' ὁ Καραμαντῆς.

Πᾶω ψηλὰ στῆς Κορακιαῖς καὶ κόρακας συναῶω
μὲ φαλακρὸ κεράλι,
καὶ στὴν Βουλὴν τῶν Ἀθηνῶν στρεφόμενος φωνάζω
τὸν κόρακα νὰ βγάλῃ.

Γυρνῶ σὲ τόπους χλοερῶς
προόδου σπόρον σπείρων,
καὶ στέφω τάφους ἱερῶς
ἤρων καὶ μαρτύρων.

Ἦ ψῆ περνοῦν τρομακτικὰ
σκιρτῶντες ἀέτοι,

βλέπω πελάγη Λιδικὰ
καὶ μουρχογ' ἑμετοί.

Μέσα σὲ κήπους ζηλευτοῦς
μεγάλας σκέψεις κάνω,
τοῦ Καραπάνου τοῦ κρυφτοῦς
κι' ἐδῶ δὲν τὸν ξεγάνω.

Στέλλω πρὸς τὸ πολίεθρον τοῦ κόσμου τοῦ κλεινοῦ
περιπαθῆ φιλήματα λατρεῖας διακύρου...
νὰ καὶ τῆς Σούδας ὁ λιμὴν, καὶ μουρχεται στὸν νοῦ
κι' ἐκεῖν' ἡ πολυβρύλητος ἡ Σούδα τοῦ Φαλήρου.

Ἀράζου' Ρώσων, Ἰταλῶν, Γάλλων κι' Ἐγγλεζῶν στόλοι,
σὰν Φάληρο μοῦ ἴμρισε,
μὰ σκέπτομαι νουθημερὸν ἀν ἀπὸ τ' Ἀργυστολί
κι' ὁ Μονακοβίσις ἴγρισε.

Ἦντα κάνεις, Περικλέτο,
τῆς Ἀθήνας Ριγκολέτο;
Γράψε μου τί θ' ἀπογίνου τῶν Ἑλλήνων οἱ στρατοί,
γράψε μου ποῖος διορίσθη, ποῖος ἐπαύθη καὶ γιαντί.

Κι' ἐπαδὰ, βρε Περικλέτο, σὰν ζυπνῶ καὶ σὰν κοιμοῦμαι
δὲν ξεγάνω τοὺς κηφήνας,
καὶ κυτῶντας τὴν Μαλλάξα δὲν εἰσεύρω πῶς ἔθυμοῦμαι
τὴν μαλλάξα τῆς Ἀθήνας.
Δὲν εἰσεύρω πῶς τὸ ξι καὶ τὸ κάππα, βρε βουβάλι,
μοῦ συγχίζου τὸ κεφάλι.

Ἦντα μοῦ κάνεις, ἀδελφέ;... πῶς ἤθελα νὰ ξέρω
ποῦ τὰ περνεῖ τὰ βράδια...
σὲ χαιρετῶ, καὶ σὰν ἔλθῶ πεσεσί θα σοῦ φέρω
δρὸ Κρητικὰ κουράδια.

Ἦτῆς Βλαδιανοῦ τῆς Ἄνας τὸ Κατάστημα τὸ πρῶτον,
ποῦ μεγάλον κάνει κρότον,
νέα συλλογὴ μὸδελων, καὶ σπουδαία μὰ φορὰ,
πλοῦτος θαυμαστῶν ἀνθῶν καὶ θαυμασία πετερά.
Μὰ τί φάθεις εἰν' ἐκείναις, τῆς ἀνοίξους μὸδελα,
καὶ πᾶν εἶδος γὰ καπέλα.
Ἦντα τέτοιον νοουθετὲ
τὸ ξανάδατε ποτέ;

Ἦτῆς Βλαδιανοῦ τῆς Ἄνας καπελόνονται τραναῖς
κι' ὅλαις μας ἡ Πριγκηπέσσαι κι' ὅλαις ἡ Παλατμαναῖς.
Μητροπόλεως ὁδὸς εἶναι τὸ Κατάστημα τῆς
καὶ γὰρ μόδα νῦν κι' αἶει δοξασμένον τῆνομά τῆς.

Ἦ γνωστὸς Οἰκονομάρχης, ὁ τοῦπίκλιν Μιλτιάδης,
νευρολόγος ἔξ Εὐρώπης κι' ἐμβριθῆς Ἀσκληπιάδης,
ὁ Καθηγητὰς ἀκούσας καὶ μεγάλους καὶ πολλούς,
ὁ Ψυχίατρος ὁ νέος, ποῦ πολὺ τὸν ἐκτιμῶ,
θεραπεύει κι' ἀρσάσις, ψευδογλόσσους καὶ τραυλοῦς,
καὶ τοὺς κάνει πακροδέλαις, ποῦ δὲν ἔχουν τελερωμὰ.

Σκέψεις καὶ παντοῖαι κρίσεις περὶ τῶν ἐπιστολῶν
Κοραῆ τοῦ διασήμεου, τῶν σοφῶς περικαλλῶν,
Ἰωάννου Γενναδίου βαρυσμικάντος μελέτη,
ποῦ πολλὰ μετ' εὐφραδειὰς εἰς τὰς γνώσεις μας προσθεῖται,
ἐκ τῆς Νέας τῆς Ἡμέρας ἀνακομμοσειυθεῖσα
καὶ παγκάλως εἰς τὸ Δούδ τῆς Τεργέστως τυπωθεῖσα.